

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2015, č. j. 57 A 71/2014 - 97,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, č. j. 57 A 71/2014 - 97, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č. j. MV-73821-3/SO/sen-2014, a to včetně rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správního orgánu prvního stupně“), ze dne 7. 4. 2014, č. j. OAM-41821-104/DP-2011. Věc dále vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Krajský soud v předloženém případě přezkoumával správní rozhodnutí, jimiž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Jednou z rozhodujících skutečností ve věci bylo posouzení věrohodnosti utajovaných informací, které byly podkladem pro rozhodování správních orgánů a podle nichž nebyl pobyt žalobce v zájmu České republiky. Krajský soud ale předložené utajované informace nepovažoval, vzhledem k jejich obsahu, za dostatečný podklad pro přijetí závěru, že by žalobce vykonával určitou činnost v rozporu se zájmy České republiky.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) dne 13. 11. 2015 kasační stížnost, v rámci níž požádal o přiznání odkladného účinku. Stěžovatel především poukázal na skutečnost, že řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce je vedeno již od 3. 6. 2011. V rámci uvedeného řízení pořídily specializované orgány státní správy o žalobci utajované informace, jejichž vyzrazení nebo zneužití by mohlo dle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, způsobit újmu zájmu České republiky nebo by mohlo být pro tento zájem nevýhodné. Nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti tak může stěžovateli ale i veškerým orgánům státní správy, které se podílí na předloženém případě, přivodit výkonem napadeného rozsudku krajského soudu nepoměrně větší újmu, než která by byla způsobena žalobci. Ten totiž bude oprávněn setrvat na území České republiky do pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i v případě, pokud by byl kasační stížnosti odkladný účinek přiznán. Stěžovatel zároveň uvádí, že je jistě v souladu s veřejným zájmem, aby věrohodnost utajovaných

informací, kterou bude přezkoumávat Nejvyšší správní soud, nebyla zpochybněna povinností stěžovatele řídit se závěrem krajského soudu, který utajované informace posoudil jako nevěrohodné.

[3] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 11. 2015 uvedl k návrhu na přiznání odkladného účinku, že je nedůvodný, protože neobsahuje pro využití institutu ani obecné úvahy, ani konkrétní tvrzení, která by navíc musela být osvědčena. Samotný výkon pravomocného rozhodnutí soudu nelze považovat za nepoměrně větší újmu. Žalobce konstatuje, že po celou dobu pobytu na území České republiky žádným způsobem neporušoval její právní předpisy, plnil povinnosti, které mu plynou z postavení cizince i podnikatele, a nebyl nikdy stíhán, natož odsouzen, pro jakoukoli trestnou činnost na území České republiky. Žalobce dále uvádí, že pokud je uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, disponují správní orgány vždy možností takové povolení pro ohrožení zájmu České republiky odejmout. S odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 10 Ads 99/2014, žalobce své vyjádření uzavírá návrhem, aby zdejší soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) „[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se použije přiměřeně“.

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem“.

[6] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS: „S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ke jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku. Obdobné závěry rozšířený senát zopakoval v usnesení ze dne ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS.

[7] Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 - 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného

pokračování

ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[9] Sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[10] V posuzované věci stěžovatel spatřuje důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jednak v důsledcích výkonu napadeného rozsudku krajského soudu a dále pak v nebezpečí vyzrazení nebo zneužití utajovaných informací pořízených o žalobci v průběhu správního řízení.

[11] K prvnímu důvodu, který podle stěžovatele odůvodňuje přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, zdejší soud uvádí, že stěžovatel újmu, která by mu měla vzniknout výkonem napadeného rozsudku krajského soudu, nijak nekonkretizoval. Samotná okolnost, že stěžovatel je povinen respektovat závazný právní názor krajského soudu, ani to, že by v případě eventuálního zrušení napadeného rozsudku krajského soudu „obživlo“ původní rozhodnutí stěžovatele, nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele. V takovém případě by totiž musel zdejší soud přiznat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje. Názor stěžovatele, že veřejný pořádek a bezpečnost na území ČR vyžadují, aby Nejvyšší správní soud nejprve podrobil přezkumu závěr krajského soudu o nevěrohodnosti předmětných utajovaných informací, není správný. Ani zde totiž stěžovatel nijak nekonkretizoval újmu hrozící podle jeho názoru veřejnému zájmu, jeho názor naopak vychází z přesvědčení, že kasační stížnost žalovaného by měla mít vždy odkladný účinek, aby správní orgány nebyly povinny respektovat závazný právní názor vyslovený krajským soudem, s nímž nesouhlasí. Takový názor ale rozšířený senát Nejvyššího správního soudu opakovaně odmítl.

[12] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani argumentaci stěžovatele, v níž poukazuje na nebezpečí vyzrazení nebo zneužití utajovaných informací pořízených o žalobci v průběhu správního řízení. Pokud příslušné orgány a jejich pracovníci dodrží zákonem stanovené postupy, nedojde k žádnému ohrožení, natož vyzrazení či zneužití utajovaných informací. Podle názoru zdejšího soudu tak v posuzované věci není možné přiznat kasační stížnosti odkladný účinek kvůli domnělému nebezpečí vyzrazení utajovaných informací, ke kterému navíc může dojít pouze při porušení zákonných a vnitřních (kontrolních) mechanismů vytvořených k zacházení s utajovanými informacemi.

[13] Nejvyšší správní soud dodává, že v žádném případě nemá v úmyslu jakkoliv zpochybňovat důležitost náležité ochrany utajovaných informací a význam těchto informací pro ochranu zájmů České republiky. V posuzované věci však riziko vyzrazení utajovaných informací při dodržení zákonných postupů nehrozí, a nepředstavuje tak nepoměrně větší újmu

na straně správního orgánu (stěžovatele), resp. veřejného zájmu, a důvod pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že v téže věci týchž účastníků již rozhodoval o obdobně formulovaném návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele již usnesením ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 As 108/2013 - 58. Nyní tedy dospívá ke stejnému závěru, následuje zásadu, že v podobných věcech má být rozhodováno podobně.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[16] Z důvodů uvedených výše proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu